

STATION ZONNEWIND

DEEL 1 IN DE STERRENVLUCHT-NOVELLES

BRANDON SANDERSON
EN JANCI PATTERSON

STATION
ZONNEWIND

Het verhaal van FM

Vertaald door Marike Groot en Sander Brink

ISBN 9789083267470

NUR 333

1e druk 2023

Oorspronkelijke titel: *Sunreach*

Copyright tekst © 2022, Dragonsteel Entertainment, LLC

Vertaling: Grootenbrink Vertalingen

Redactie: Jeannette Kortenoeven en Erik Schreuder

Omslagillustratie door Charlie Bowater en Ben McSweeney

© 2022 Dragonsteel Entertainment, LLC

Omslag Nederlandse uitgave & ontwerp binnenwerk: Michael van Zijl

Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van Sebes & Bisseling Literary Agency te Amsterdam.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor zover het maken van kopieën uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16B Auteurswet 1912 j° het Besluit van 20 juni 1974, Stb. 351, zoals gewijzigd bij het Besluit van 23 augustus 1985, Stb. 471 en artikel 17 Auteurswet 1912, dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan de Stichting Reprorecht (Postbus 3051, 2130 KB Hoofddorp). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) dient men zich tot de uitgever te wenden.

Voor Cortana Olds, mijn eerste lezer.

JP

1

Op de dag dat de delver kwam, stond ik omhoog te staren naar de sterren.

Zelfs na al die maanden was ik het nog steeds niet gewend om hoog boven de planeet te wonen. Ik was onder de grond opgegroeid, in een grot die zo diep was dat het uren kon duren voor je de oppervlakte bereikte. Ik had me daar veilig gevoeld, diep verborgen onder kilometers gesteente, waar andere grotten een buffer vormden boven de grot waarin ik woonde – waar niets ons kon bereiken.

Nu noemde iedereen me FM, maar mijn ouders hadden me Freyja genoemd, naar de strijdgodin uit mijn eeuwenoude erfgoed. Zelf ben ik nooit echt een krijger geweest. Iedereen verwachtte dat ik de pilotentest zou doen en hoopte dat ik mijn brevet zou halen, maar daarna verraste ik hen door te blijven vliegen. Als volleerd piloot had ik elke baan kunnen krijgen die ik maar wilde in de veilige omgeving van de grotten. En toch had ik ervoor gekozen om te verhuizen van het oppervlak van de planeet – open, vreemd en blootgesteld – naar een van de enorme platforms die erboven in een baan rond de planeet cirkelde en het oppervlak afschermden van alles wat uit de ruimte kon komen. Mijn vader grapte steeds dat ik luchtziek was, maar het was het tegenovergestelde – ik was doodsbang voor de open lucht. Die was zo groots en weids dat ik erin zou kunnen vallen en worden verzwolgen.

Boven me schoven de andere platforms die de hemel domineerden weer over elkaar heen en ontnamen me mijn zicht op de eeuwige duisternis, bezaaid met de vreemde witte sterren waar ik voordat ik me bij het Rebellen Verdedigingsleger had aangesloten, alleen maar van had gehoord. Mijn alarm ging af – het piepende signaal van mijn radio dat mijn vlucht ingepland stond om onmiddellijk op te stijgen. Het was normaal dat vluchten willekeurig werden opgeroepen; al sinds mijn begintijd als cadet reageerde ik op stel en sprong op sirenes.

Alleen ontbrak vandaag de helft van mijn vlucht. De rest van ons was ervanuit gegaan dat we verlof hadden; zolang onze vluchtleider, Jorgen, op de planeet was zouden we toch zeker als laatsten worden opgeroepen?

Blijkbaar hadden we het mis. Toen ik het lanceerplatform bereikte, begreep ik onmiddellijk waarom. Niet alleen onze vlucht was opgevoerd; elke ruimtejager werd in gereedheid gebracht. De onderhoudsploeg werkte op dubbele snelheid om de preflight-controles uit te voeren, terwijl de piloten naar hun schepen renden en in hun cockpits sprongen.

Ik keek of ik de rest van mijn vlucht zag. Zonder vluchtleider konden we niet opstijgen voordat we wisten wie de leiding had. Er waren op dit moment vier andere leden van mijn vlucht gestationeerd op Platform Primus: Kimmalyn, die deel had uitgemaakt van mijn oorspronkelijke vlucht, en onze drie nieuwere leden: Sadie, T-Stall en Catnip. Nedd en Arturo waren samen met Jorgen beneden op de planeet, dus waarschijnlijk zou ik of Kimmalyn de leiding krijgen, maar ik wilde niet, en ik wist dat Kimmalyn daar ook geen zin in had.

Op dit moment zag ik niemand van mijn vluchtmaten, maar mijn vriendin Lizard van Nachtmerrievlucht zwaaide naar me vanuit het openstaande luik van haar cockpit. Lizard had helderblauwe ogen en zwart haar tot aan haar middel. Ik begreep niet hoe ze het zo lang wist te houden; dat van mij begon me al te irriteren als ik het tot schouderlengte liet groeien. Lizards echte naam was Leiko, maar net als ik werd ze bijna altijd bij haar pilotennaam genoemd.

‘FM!’ riep Lizard. ‘Ze voegen jullie vlucht samen met die van ons. Nose zei dat we jullie bij binnenkomst een seintje moesten geven en tegen jullie moesten zeggen dat jullie je radio’s op ons kanaal moesten afstemmen.’

Dank de sterren. Ik zou natuurlijk elke vluchtleider hebben gevolgd, maar ik had al eerder onder Nose gevlogen, en veel van de leden van Nachtmerrievlucht waren vrienden van me. Lizard was ongeveer van dezelfde leeftijd als ik; ze had vlak voor mij de training tot cadet gevolgd. Het tweede jaar van de opleiding was vaak moeilijk voor de nieuwste piloten, maar Sterrenvlucht was min of meer legendarisch geworden dankzij ons vluchtmaatje Spin, wat ons respect opleverde waar de meeste nieuwe piloten alleen maar van konden dromen.

‘Enig idee wat er aan de hand is?’ vroeg ik aan Lizard.

‘Geen flauw idee,’ zei ze. ‘Maar Nose is al in de lucht. We kunnen maar beter ook gaan.’

‘Dank je, Lizard,’ zei ik. Ik rende naar mijn ruimtejager en zag dat Kimmalyne al in haar cockpit zat aan de overkant. Zodra ik in die van mij klom, zag ik het lichtje knipperen en schakelde mijn radio over op haar privékanalen.

‘FM,’ zei Kimmalyne terwijl ik mijn jager gereedmaakte. ‘Weet jij wat er aan de hand is?’

‘Geen idee,’ zei ik. ‘Een aanval of zo?’ We hadden vaker te maken met kleine groepen Krell-jagers, al zou alleen een echt grote aanval reden zijn om ons allemaal tegelijk op te roepen.

‘Ik weet het ook niet,’ zei Kimmalyne. ‘Maar ik zag Spin net. Ze is terug.’

Ik knipperde met mijn ogen en liet mijn handen op de besturing rusten. Spensa was erin geslaagd haar vreemde mentale krachten te gebruiken om ons ten dode opgeschreven planeetje te verlaten en een of andere waanzinnige spionagemissie uit te voeren, in een poging hyperdrivetechnologie van de vijand te stelen. Totdat we die technologie hadden zaten we hier vast, als vissen in een kweektank te wachten tot we werden gespietst. Spin was weken weg geweest, en ik wist dat Jorgen en admiraal Cobb bang waren dat ze nooit meer terug zou komen.

‘Heeft ze een hyperdrive voor ons meegenomen?’ vroeg ik.

‘Weet ik niet,’ zei Kimmalyne. ‘Maar ik betwijfel of het toeval is dat we nu opgeroepen worden. Mijn gok is dat ze moeilijkheden met zich mee terug heeft genomen. Zoals de Heilige altijd zegt: “Problemen roepen meer problemen op.”’

Kimmalyne had waarschijnlijk gelijk. Hoe blij ik ook was om te horen dat Spensa terug was, ik geloofde dat het voor niemand van ons een goed teken was. Als het noodlot ergens toesloeg, bevond Spin zich er gewoonlijk middenin. Daarmee wil ik niet per se zeggen dat ze het veroorzaakte, maar het leek haar wel overal te achtervolgen.

Ik activeerde mijn stijging en schoot vervolgens het lanceerplatform af om me bij de vele andere schepen in de lucht te voegen. Het platform zelf bevond zich hoog boven de planeet, onderdeel van de enorme lagen platforms en de puingordels die het firmament vanaf

het oppervlak bijna helemaal aan het zicht onttrokken.

Scud, wat waren er veel schepen hierboven. Door wat voor moeilijkheden Spin ook was achtervolgd, admiraal Cobb spaarde niemand om ze een halt toe te roepen. Als dit de dag was die de Superioriteit had uitgekozen om ons te vernietigen, dan zouden we ze eens even laten zien hoe gevaarlijk we precies waren.

Ik stemde af op het kanaal van Nachtmerrievlucht en Kimmalyn en ik vlogen naar de coördinaten die Nose ons gaf, een open stuk ruimte tussen enkele nabijgelegen platforms. De meeste anderen van Sterrenvlucht waren er al, onder wie T-Stall en Catnip – coole gasten die heel leuk waren om mee om te gaan, maar met niet al te veel gezond verstand – en Sadie, die mijn wingman was geweest in de weken nadat Spin was vertrokken.

‘Welkom bij Nachtmerrievlucht,’ zei Nose tegen ons vijven. ‘Quirk, jij bent vandaag de wingman van Sushi.’

‘Begrepen,’ zei Kimmalyn.

‘We zijn er allemaal,’ zei Nose. ‘We gaan ons navigatiepad volgen om tussen de platforms uit te komen en vervolgens steken we de rechterflank van het slagveld over. Laat je horen.’

Een voor een meldden de leden van Nachtmerrievlucht zich met het nummer van hun jager en hun pilotennaam. We hadden verschillende keren van nummer gewisseld in Sterrenvlucht. Op dit moment was ik Sterrenvlucht Vijf, en de leden van mijn vlucht behielden hun Sterrenvluchtnummers, die we op volgorde afriepen toen Nachtmerrievlucht klaar was.

We accelereerden naar mach 3 in een lijnformatie achter elkaar, zigzaggend tussen de platformlagen door, en toen gaf Nose ons een koers op in de richting van de andere kant van het strijdperk. We namen een lossere formatie aan, en vlogen in een brede V weg van de autonome geschutsplatforms van Detritus, waarna we de kromming van de planeet volgden om de inkomende schepen te naderen.

Terwijl we dat deden, kon ik de twee slagschepen zien die ons de afgelopen weken in de gaten hadden gehouden vanuit de duisternis van de ruimte – monsterlijke, dreigende vormen die volkomen anders waren dan onze gestroomlijnde jagers en qua constructie duidelijk niet geschikt voor atmosfeer of luchtweerstand. Wij hadden

zoiets dergelijks niet op Detritus. Onze grootste transportschepen vervoerden niet meer dan enkele tientallen passagiers.

Daarachter zag ik nu een lang, rechthoekig schip, net gearriveerd. Het was moeilijk te onderscheiden tegen de zwarte achtergrond, maar er waren daar ook kleinere schepen, bij elkaar in een cluster. Waarschijnlijk naderden ze ons met hoge snelheid, al was het moeilijk te zeggen op deze afstand, zelfs op mijn monitors.

‘Onze orders zijn dat we vanaf de rechterflank moeten aanvliegen en de vijand daar aanvallen,’ zei Nose. ‘Ze hebben veel drones in de lucht, maar ook vijftig bemande ruimteschepen.’

Vijftig? We waren het wel gewend tegen grote groepen drones met een paar vijandelijke toppiloten te vechten, maar niet tegen vijftig bemande schepen.

‘Het Vluchtcommando zegt dat ze info hebben dat deze schepen niet bemand worden door vijandelijke toppiloten,’ zei Nose. ‘Maar we weten ook niet wat ze dan wél zijn, dus we moeten ze aanvallen en er zoveel mogelijk zien weg te lokken van Platform Primus.’

Een aantal andere vluchten verzamelden zich net buiten bereik van de geschutsplatforms, waar ze wachtten op bevelen. Deze eerste nadering zou dus een experiment zijn. Als het Vluchtcommando niet wist wat deze schepen waren, zouden ze eerst hun gedrag moeten bestuderen voordat ze hun hele strijdmacht konden inzetten. Vanuit strategisch oogpunt was dat wel zo verstandig.

Maar het was een stuk minder geruststellend om de proefpersoon van een experiment te zijn. De grot waar ik was opgegroeid was de thuisbasis van een onderzoeksfaciliteit waar van alles en nog wat werd getest, van nieuwe recepten voor tandpasta tot de effecten van giftige chemicaliën. Sommige van mijn vrienden bij de Aanvechters hadden het erover dat ze op een dag de faciliteit zouden bestormen en alle laboratoriumratten zouden vrijlaten, omdat ze een treurig en vaak maar kort leven hadden. Ik zag er een keer een die was ontsnapt. De arme rat had bijna de hele vacht van zijn achterpoten weggeknaagd, die vol zweren zaten van een of andere chemische reactie. Niet van de tandpasta, hoopte ik.

Soms identificeerde ik me met die ratten.

Terwijl we in een brede boog boven de platforms vlogen, riep

mijn wingman, Sadie, me op via een privékanaal. ‘Wat bedoelt Nose als ze zegt dat ze niet weten wat dat voor schepen zijn?’ vroeg ze. ‘Hoe weten ze dan dat ze niet bemand worden door toppiloten?’

‘Ik weet het niet,’ antwoordde ik. ‘Maar ik geloof dat wij een van de eersten zullen zijn die erachter komen.’

Sadies kanaal viel stil, maar een ogenblik later lichtte het communicatielampje van haar privékanaal weer op. ‘Ik wou dat de anderen er ook waren.’

‘Met de anderen bedoel je Spin,’ zei ik. Ik probeerde haar niet te veel te plagen met het feit dat ze overduidelijk Spensa aanbad. De anderen, vooral Nedd, deden minder hun best.

‘Ik bedoel, ze is een geweldige krijger! Denk je niet dat we meer kans zouden hebben als zij erbij was?’

‘Quirk zei dat ze Spin zag, vlak voordat we werden opgeroepen. Dus ze is er waarschijnlijk bij.’

Maar ze vloog niet met ons. Wat betekende dát?

‘Echt waar?’ vroeg Sadie. ‘Dan moeten we wel meer kans hebben, toch?’

Sadie had een paar keer met ons meegevochten, maar de laatste tijd hadden we steeds minder aanvallen van de Krell te verduren gekregen, vooral sinds de slagschepen waren verschenen.

‘Waarschijnlijk wel,’ zei ik. ‘Maar we hebben nog veel meer kans als we niet over hen nadenken maar in plaats daarvan focussen op wat er zich voor ons bevindt.’

‘Juist,’ zei Sadie. ‘Focussen. Dat zou Spin doen.’

‘En ze zou ook rake en gewelddadige scheldwoorden naar de vijand schreeuwen. Dat zou je misschien ook kunnen proberen.’

‘O ja! Ga ten onder, stelletje schurkachtige... ruimtebewonende... schepen van... schurkachtigheid! Mogen jullie allen een pijnlijke, vurige dood sterven! Wat vond je daarvan?’

‘Nou, dat was me wat,’ zei ik. ‘Voel je je er beter door?’

‘Een beetje. Volgens mij moet ik nog oefenen. Mogen jullie allemaal ontploffen in grote vurige explosies, naderende schepen met piloten die helemaal geen toppiloten zijn!’

‘Eh, Sentry? Misschien moet je voor jezelf oefenen en alleen de hoogtepunten met ons delen, oké?’

‘O, juist,’ zei Sadie. ‘Doe ik.’

Het werd stil over de radio en ik was alleen met mijn gedachten. Wat ik tegen Sadie over focussen had gezegd was waar, maar ik was altijd beter geweest in het verstrekken van advies dan in het opvolgen ervan.

‘Gereed, vlucht?’ vroeg Nose.

‘Sterrenvlucht Vijf, gereed,’ antwoordde ik. Ik hoorde de andere stemmen op de radio hetzelfde zeggen. We waren met meer dan gewoonlijk, maar toch voelde het vreemd om Jorgen, Nedd en Arturo er niet bij te hebben.

Ik denk niet dat iemand van ons – behalve misschien T-Stall – zo stom was om het officiële excuus voor hun afwezigheid te geloven. Je stuurde niet de vluchtleider én zijn twee assistenten tegelijkertijd op verlof tenzij daar een heel goede reden voor was.

Toen we de rechterflank van de vijandelijke formatie naderden, maakten een aantal schepen zich ervan los en kwamen recht op ons af.

‘Sentry, FM,’ zei Nose op het algemene kanaal, ‘jullie gaan voorop, vallen de vijand aan en gaan vervolgens over op ontwijkende manoeuvres. T-Stall en Catnip, volg ze. Kijk of jullie ze weg kunnen lokken en wissel dan van plaats.’

Sadie en ik braken los uit de formatie en stortten ons met ingeschakelde naverbrander op de vijand. Onmiddellijk kwamen er vier schepen achter ons aan, die we langs de buitenkant van de platforms leidden die de planeet omringden.

Sadie en ik startten onze uitwijkmanoeuvres. We zigzagden zodat de schepen achter ons ons niet in hun vizier konden krijgen voor een schot met hun destructors. Ik checkte mijn afstandssensor. Van de vier schepen die ons achtervolgden, waren er twee drones en twee bemande schepen, het soort waarvan we gewoonlijk aannamen dat het vijandelijke toppiloten waren.

‘FM en Sentry, houd die koers vast,’ zei Nose. ‘Quirk, schiet ze neer.’

‘Ja, sir!’ zei Kimmalyln, en een paar seconden later werd het schip dat me het dichtst op de hielen zat geraakt en veranderde van koers om Kimmalylns schoten te ontwijken.

‘We passeren zo meteen een geschutsplatform,’ zei ik op een ka-

naal tegen Sadie. ‘Laten we kijken of we Quirk wat geautomatiseerde platformondersteuning kunnen bezorgen.’

‘Ik dek je wel,’ zei Sadie. Ze nam positie in waarbij ik het dichtst bij de planeet vloog, boven de vele platforms en brokken puin die Detritus als een losse, gefragmenteerde huls bedekten. Ik bleef mijn grillige koers volgen terwijl ik salvo’s destructorvuur ontweek. Met elke zwenking in de richting van de planeet kwam ik iets dichterbij, waarbij ik de metingen op mijn dashboard gebruikte om nauwkeurig de afstand in te schatten tussen mij en het geschutsplatform. De meeste van die platforms waren autonoom en zouden ons net zo goed onder vuur nemen als de vijand. Ons team van technici was er nog niet in geslaagd in te breken in de systemen om ze onder onze controle te brengen. De vijandelijke schepen – zowel de drones als de bemande schepen – wisten heel goed dat ze de geschutsplatforms moesten vermijden, maar als we ze druk genoeg bezighielden in een achtervolging konden we ze misschien...

Dáár.

Een van de schepen die me achtervolgden week te ver uit naar rechts, en de geschutstelling op het nabije platform vuurde. Het schip verdween met een geruisloze explosie van mijn sensors. Kimmalyne vuurde op de andere drone, terwijl Sadie het laatste schip met een slimme reeks manoeuvres meenam om het vóór mij uit te laten komen. Ik schoot erop met mijn lichtlans en katapulteerde mezelf er vervolgens omheen waarbij ik mijn vaart gebruikte om het binnen bereik van de automatische geschutskoepels te slingeren. Het platform vuurde, en het schip barstte in stukken uiteen terwijl de lucht tanks vlam vatten en een enorme vuurzee ontketenden.

‘Goed gedaan,’ zei Sadie.

Ik wist vrij zeker dat mijn prestatie niet meer dan redelijk was, maar dat ging ik niet tegen haar zeggen, niet midden in een gevecht. Ze zou het misschien opvatten als een belediging, en ze moest haar moreel hoog houden.

‘Dank je,’ zei ik. ‘Jij ook.’

‘Jij hebt het meeste werk gedaan.’

Sadie was een betere piloot dan ze zelf dacht, maar dat gesprek ging ik ook niet midden in een gevecht met haar voeren.

We maakten een scherpe bocht en versnelden terug naar onze vlucht en de rechterflank van het slagveld. Andere vluchten vielen nu ook de vijandelijke schepen aan, en het zag ernaar uit dat de strijd goed verliep.

Als dit het beste was wat de Superioriteit op ons af kon sturen, hadden we misschien toch een kans.

Sadie en ik vlogen richting Nose en haar wingman en hielpen hen om een paar achtervolgers af te schudden. Sadie vloog dicht naar een van de vijandelijke schepen toe en gebruikte haar OMP om hun schild uit te schakelen, waarna ze naar de rand van het strijdperk schoot terwijl ik vooruit vloog en met mijn destructors vuurde op het nu weerloze schip.

‘Quirk, kun jij Sentry dekking geven?’ vroeg ik aan Kimmaly via het algemene kanaal.

‘Quirk is bezig,’ zei Lizard. ‘Ik doe het wel.’

Het schip voor me lichtte op van een explosie boven zijn stijging, en zonder luchtweerstand om het af te remmen gleed het wrak verder in de ingezette richting. Ik zwenkte en voegde me bij Sadie en Lizard, die ik bereikte net op het moment dat Sadie haar schild weer heractiveerde.

‘Goed gedaan,’ zei Nose via het algemene kanaal. ‘Sterrenvlucht, het is altijd weer aangenaam om met jullie te vliegen.’

Ik glimlachte. We werkten goed samen als groep, ook al vlogen we niet regelmatig met elkaar. Voordat ik me aansloot bij het RVL had ik nooit de mentaliteit begrepen die mensen ertoe aanzette om als een team te vechten, en om dat te blijven doen zelfs als hun vrienden om hen heen sneuvelden. Ik was nooit van mening geweest dat geweld de beste manier was om problemen op te lossen, al begreep ik wel dat geweld de enige oplossing was die ons in leven hield wanneer de Krell ons probeerden te vernietigen met hun bombardementen. Maar de retoriek over roem en glorie vond ik verontwaardig, hoe de Nationale Vergadering alles leek te rechtvaardigen door te zeggen dat het ons zou helpen de Krell te bestrijden. Ik had altijd het idee dat piloten schapen waren. Bekwame, vastberaden, zeer gerespecteerde schapen die deden waartoe ze werden aangezet omdat ze niet beter wisten.

Maar nu begreep ik welke lijm ons bij elkaar hield, en het was niet domheid. Het was de band tussen mensen die met elkaar de dood onder ogen zagen. Het was een gevoel van ergens bij horen, deel uitmaken van iets groters, iets belangrijks, al was ik er nog steeds niet van overtuigd dat alles daarmee goed was. Ik had nooit het idee gehad dat er een militair voor nodig was om me te vertellen wat mijn plek in de wereld was, nog steeds niet trouwens.

Maar omdat ik wist dat mijn vrienden zonder mij slechter af zouden zijn bleef ik vliegen, ook al vond ik het nog zo eng.

‘Nieuwe instructies,’ zei Nose via het algemene kanaal. ‘We moeten alleen nog maar ontwijkende manoeuvres uitvoeren en vervolgens onze radio’s uitzetten.’

‘Sorry? Nose, zei je nou dat we onze radio’s úit moeten zetten?’

‘Dat zijn de orders, FM,’ zei Nose. ‘Alle radio’s uit. Zet ze onder geen beding weer aan.’

Dat kon niet kloppen. Zonder de mogelijkheid om te communiceren konden we niet samenwerken als vlucht. Dan zouden we verspreid raken over het slagveld. Goede piloten zijn goede communicators. Dat had ik van Cobb geleerd. Zonder de mogelijkheid om met elkaar te praten...

Nou ja, het was niet precís hetzelfde als blind vliegen, maar het leek er wel ontzettend veel op.

‘Gaan we ons terugtrekken?’ vroeg Lizard.

Dat zou overzichtelijker zijn. Als we ons konden terugtrekken tot achter de geschutsplatforms konden we ons tenminste verbergen, of terugkeren naar Platform Primus onder dekking van de puingordel.

‘Nee,’ zei Nose. ‘Radio’s uit. Ontwijkende manoeuvres aanhouden. Probeer de schepen bezig te houden en wacht op verdere instructies.’

‘Instructies?’ zei ik. ‘Hoe ga je ons instructies geven als onze radio’s uit staan?’

‘Piloten, we moeten overgaan op radiostilte,’ zei Nose. ‘Het bevel komt rechtstreeks van admiraal Cobb. Blijf bij je wingman. Als je ergens strandt, zoek je een ander lid van de vlucht en blijf je daarbij. We zullen ons weer verzamelen aan de andere kant. Nose uit.’

Scud. ‘Sentry,’ zei ik via het privékanal. ‘Je hebt Nose gehoord. We

zullen dicht bij elkaar moeten blijven.' Ik had geen idee wat het Vluchtcommando van plan was, maar Cobb zou zo'n bevel niet zonder goede reden geven. 'Volg mij.' Ik was de meest ervaren piloot. Het was mijn taak om haar in leven te houden.

'O... oké,' zei Sadie. Ze klonk alsof ze bijna in paniek raakte, en ik gaf haar geen ongelijk. De angst vloog me naar de keel toen ik mijn hand uitstak naar de knop van de radio.

En toen zette ik hem uit.